

Böszörményi Zoltán

SAN FRANCISCO-I REGGEL

Nézz vissza arra a napra,
Akropoliszát a fénynek titokba öntsd,
zörgesd az idő vázát,
tapintásod alól elmenekül a révület-falka,
izmaidat látva remeg a kamasz köd.
Vörös uszály a reggel.

Lépéseid elől fut, illan,
fél,
nehogy rátaposs,
világértelmezésed és a kedved –
köztünk maradjon – másnapos.
A Golden Gate bíbora a tengerbe
oldja acélsejtjeit,
szürke felhőbe szúrt árboccal
az unalom húsába hasít.
Vetkőzik a táj.

Amerre nézel
díszbe öltözött házak között
autók,
mint partra vetett fémhalak,
csillogó tavasz köröz.
S a járdán, lépteid előtt,
szolgálatos szél söpör.

Vissza a szállodába,
a hűvös árkádok alá,
halk monológ a vendégek ajkán,
a felvonó előtt gyerek toporog.
Szézám nyílik,
villan a fénycső,
mennyre más a légkör itt:
Vattaing.

A folyosó békéje rebben,
a falakon fekete-fehérben
korabeli fotók,
a természet rémtettei:
fájdalomba dőlt házak
ezerkilencszázhatból,
a tekintet a földet rengeti.

A szobába lépve,
a jövő kulcsát keresed,
tegnap még ott volt
a karosszékre terített zakód zsebe mélyén,
a misztikumba süllyedt tengeralttjáró,
vízióba merült,
kallódó submarin.